

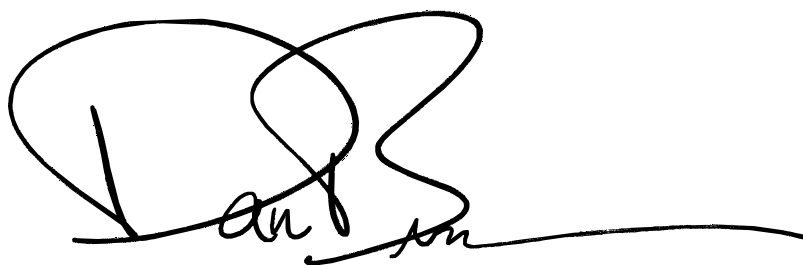
DAN BROWN

FORTALESA DIGITAL

labutxaca

DAN
BROWN

FORTALESA
DIGITAL

Firmat digitalment per Dan Brown

Traducció de Mar Albacar

Columna
Barcelona

Títol original: *Digital Fortress*

© Dan Brown, 1998

Publicat d'acord amb St. Martin's Publishing Group
en associació amb International Editors & Yáñez' Co. Barcelona.
Tots els drets reservats.

© de la traducció: Mar Albacar, 2005

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Empúries l'any 2005

Primera edició en aquest segell: octubre del 2009
Primera edició en aquesta presentació: juliol del 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Disseny de la coberta: labutxaca_disseny
Fotografia de la coberta: Shutterstock

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.138-2025
ISBN: 978-84-19971-96-8

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Eren a les Smoky Mountains, al seu hotel preferit. El David li somreia a sobre: «¿Què em dius, bonica? ¿Et vols casar amb mi?».

Mirant-lo ajaguda des del matalàs del llit amb dossier, va saber que era ell. Per sempre. Mentre s'endinsava en aquells ulls d'un verd intens, en alguna banda, en la distància, va començar a sonar un timbre ensordidor. Se l'enduia. Va voler aturar-lo, però els seus braços només van abraçar aire buit.

Va ser el so del telèfon el que va arrencar la Susan Fletcher dels seus somnis. Va panteixar, es va asseure al llit i va buscar l'auricular a les palpentes.

—¿Mani?

—Susan, sóc el David. ¿T'he despertat?

Va somriure alhora que rodolava sobre el llit.

—Precisament estava somiant amb tu. Vine, que jugarem una mica.

Ell va riure.

—Encara és fosc.

—Mmm —va rondinar en un to sensual—. Aleshores, no dubtis a venir, que jugarem. Encara podem dormir una mica abans d'anar cap amunt.

El David va exhalar un sospir de frustració.

—Per això et truco. Es tracta de la nostra excursió. Ho hauré de deixar per més endavant.

De cop i volta la Susan s'havia despertat del tot.

—¿Què?

—Em sap greu. He hagut de marxar de la ciutat. Tornaré a ser aquí demà. Podem marxar de bon matí. Encara ens quedaran dos dies.

—Però si ja ho tinc reservat —va replicar, ferida, la Susan—. Vaig demanar la nostra habitació de sempre a l'Stone Manor.

—Ho sé, però...

—Se suposava que aquesta nit havia de ser especial..., per celebrar el mig any. Recordes que estem promesos, ¿oi que sí?

—Susan —va sospirar—. De debò que ara mateix no t'ho puc explicar, han enviat un cotxe a recollir-me. Et trucaré des de l'avió i t'ho explicaré tot.

—¿Aviò? —va repetir—. ¿Què passa? ¿Per què la universitat hauria de...?

—No és cosa de la universitat. Et truco més tard i t'ho explico. De debò que t'he de deixar; m'estan cridant. Et truco. T'ho prometo.

—David! —va cridar—. ¿Què...?

Però ja era massa tard. El David ja havia penjat.

La Susan Fletcher va esperar ajaguda durant hores que tornés a trucar. El telèfon, però, no va sonar.

Aquell mateix dia, a la tarda, la Susan seia entristida a la banyera. Es va submergir a l'aigua sabonosa fent un esforç per oblidar l'Stone Manor i les Smoky Mountains. «¿On deu ser?», es preguntava. «¿Per què no ha trucat?».

Lentament, l'aigua que l'envoltava va passar de ser calenta a ser tèbia i, finalment, freda. Estava a punt de sortir-ne quan el telèfon sense fil va cobrar vida. La Susan es va incorporar d'un bot i, en allargar el braç per engrapar l'auricular que reposava sobre el rentamans, va deixar el terra tot esquitxat d'aigua.

—¿David?

—Sóc l'Strathmore —va respondre la veu.

La Susan es va desinflar.

—Ah —no va poder ocultar la decepció—. Bona tarda, comandant.

—¿Esperaves un home més jove? —va mofar-se la veu.

—No, senyor —va dir la Susan una mica avergonyida—. No és el que...

—I tant que sí —va riure—. El David Becker és un bon element. No te'l deixis perdre.

—Gràcies, senyor.

La veu del comandant es va tornar sobtadament seriosa.

—Susan, et truco perquè necessito que vinguis. De seguida.

Ella va intentar centrar-se.

—Avui és dissabte, senyor. Normalment no...

—Ja ho sé —va observar ell amb calma—. És una emergència.

La Susan es va incorporar. «¿Emergència?». Mai no havia sentit aquella paraula dels llavis del comandant Strathmore. «¿Una emergència? ¿A Criptografia?». Li costava imaginar-s'ho.

—S... sí, senyor —una pausa—. Seré aquí de seguida que pugui.

—Que sigui com abans millor. —L'Strathmore va penjar.

La Susan Fletcher s'estava dreta embolicada amb una tovallola mentre l'aigua regalimava damunt la roba perfectament plegada que havia preparat la nit abans: pantalons curts per anar a caminar, un jersei per a les refrescants nits a la muntanya i tota la llenceria nova que havia comprat per a les nits. Abatuda, va anar fins a l'armari per treure'n una brusa neta i una faldilla. «¿Una emergència? ¿A Criptografia?».

Mentre baixava les escales, la Susan es preguntava si era possible que el dia anés pitjor.

Ben aviat ho sabia.

A trenta mil peus per damunt d'un oceà sumit en una calma mortal, el David Becker mirava amb tristor a través dels petits ulls de bou del Learjet 60. Li havien dit que el telèfon de bord no funcionava i no va tenir manera de trucar a la Susan.

—¿Què hi faig, jo, aquí? —va rondinar per a si mateix. Tanmateix, la resposta era ben senzilla: hi ha homes als quals no pots dir mai que no.

—Senyor Becker —va espetegar l'altaveu—. Arribarem d'aquí a mitja hora.

El Becker va assentir amb tristor a la veu invisible. «Fantàstic». Va abaixar la cortina i va intentar fer una becaïna. Però no se la podia treure del cap.

El Volvo de la Susan es va aturar a l'ombra de l'enreixat espinós de tres metres d'alçada. Un guarda de seguretat jove va posar una mà damunt el sostre del vehicle.

—Identificació, si us plau.

La Susan va obeir i es va preparar per a la rutinària espera de mig minut. El vigilant va passar la targeta per un escàner informàtic. Finalment, va aixecar la mirada:

—Gràcies, senyoreta Fletcher.

Després que l'agent hagués fet un senyal amb prou feines visible, la tanca es va aixecar.

Un quilòmetre més endavant la Susan va haver de superar un altre cop tot el procediment davant un enreixat electrificat igualment imponent. «Au, va, nois... Si he passat per aquí un milió de cops».

Mentre s'acostava al darrer punt de control, un sentinella rabassut acompanyat de dos gossos d'atac i una metralladora va abaixar la mirada a la matrícula i li va indicar que continués. Va seguir la Canine Road durant uns dos-cents cinquanta metres més i es va aturar al garatge de personal C. «Increïble», va pensar. «Amb una dotació de vint-i-sis mil empleats i un pressupost de dotze mil milions de dòlars, hauria dit que podien prescindir de mi un cap de setmana». La Susan va encarar el cotxe cap al seu aparcament particular i va aturar el motor.

Després de creuar la terrassa enjardinada i entrar a l'edifici principal, va superar dos punts de control interns més i, per fi, va arribar al túnel sense finestres que conduïa a l'ala nova. Un dispositiu d'identificació de la veu li barrava l'accés.

El vigilant armat va aixecar la mirada.

—Bona tarda, senyoreta Fletcher.

La Susan va somriure cansada.

—Hola, John.

—No esperava pas veure-la avui.

—Jo tampoc esperava venir. —Es va ajupir cap al micròfon parabòlic—. Susan Fletcher —va dir amb fermesa. L'ordinador va confirmar immediatament les concentracions de freqüència de la seva veu i la porta es va obrir amb uns clics. Va travessar-la.

El vigilant es va quedar mirant la Susan mentre s'allunyava pel passadís de ciment. S'havia adonat que aquells ulls de mirada directa de color avellana avui semblaven distants; tanmateix, tenia una frescor vermella a les galtes, i la cabellera caoba fins a les espatlles es veia recent pentinada. Darrere d'ella surava el suau perfum del sabó de bany per a nadons de la Johnson's. Amb els ulls va repassar el contorn d'aquell tors esvelt: la brusa blanca i el sostenidor que amb prou feines es podia intuir a sota, la faldilla caqui fins als genolls, i les cames..., les cames de la Susan Fletcher.

«Costa creure que sostinguin un CI de 170», va murmurar per a si mateix.

Es va quedar una bona estona amb la mirada clavada en ella. Finalment, quan va desaparèixer en la distància, va moure el cap.

En arribar al final del túnel, una porta de traç rodó li barrava el pas. En lletres gegantines es llegia: CRIPTOGRAFIA.

Amb un sospir va posar la mà a dins la cavitat de l'identificador i va introduir el PIN de cinc dígit. Uns segons més tard la llosa d'acer de dotze tones va començar a bellugar-se. Va intentar concentrar-se, però el seu cap no parava de pensar en ell.

David Becker. L'únic home que havia estimat. El professor universitari més jove de la Universitat de Georgetown i una eminença en llengües estrangeres, gairebé una autèntica personalitat del món acadèmic. Amb una memòria eidètica innata i una gran passió per les llengües, dominava sis dialectes asiàtics, a més de l'espanyol, el francès i l'italià. Les seves conferències a la universitat sobre etimologia i lingüística s'oferien en sales a peu dret i, sense excepció, s'hi quedava fins tard per respondre a una allau de preguntes. Parlava amb autoritat i entusiasme, aparentment sense adonar-se de les mirades idòlatres de les seves embadalides alumnes.

El Becker era de complexió bruna: un home de trenta-cinc anys ben plantat i ple de vitalitat, ulls verd intens i un enginy sense competidor. La mandíbula ferma i els trets tibats feien que la Susan pensés en una peça de marbre tallat. De més de metre vuitanta d'alçada, el Becker es movia per una pista d'esquaix més ràpid del que cap dels seus col·legues eren capaços de veure. Després de clavar una bona pallissa al seu contrincant, es refrescava mullant-se el cap en una font d'aigua potable i deixant-se l'espessa mata de cabells negres ben xopa. Després, encara regalimant aigua, proposava al contrincant prendre un batut de fruita i un *bagel*.

Com sol passar a tots els professors universitaris joves, el sou del David era modest. De tant en tant, quan li feia falta renovar la inscripció al club d'esquaix o renovar la vella raqueta Dunlop amb budells nous, guanyava uns calés extres fent alguna feineta de traducció per a algun organisme governamental a dins i a fora de Washington. Va ser fent un d'aquests encàrrecs que va conèixer la Susan.

Era un matí fresc de començament de tardor. El Becker acabava d'arribar al seu piset de tres habitacions després de la sessió matinal de jòguing. El llumet del contestador automàtic feia pampallugues. Tot empassant-se d'una tirada un got de suc de taronja, va escoltar la veu enregistrada. El missatge era com tants altres que rebia: un organisme governamental que sol·licitava els seus serveis de traducció durant unes hores aquell mateix dia. L'única cosa estranya era que el Becker no havia sentit a parlar mai d'aquell organisme.

—S'anomena Agència Nacional de Seguretat —va dir el Becker a uns quants col·legues a qui va trucar per demanar una mica d'informació.

La resposta sempre era la mateixa.

—¿Vols dir el *Consell* Nacional de Seguretat?

El Becker va tornar a escoltar el missatge.

—No. Diuen *Agència*. La NSA.

—Mai no n'he sentit a parlar.

El Becker va consultar el directori de la GAO, i tampoc no hi va trobar cap referència. Perplex, va trucar a un dels seus companys d'esquaix de tota la vida, un antic analista polític resituat com a personal de recerca a la Biblioteca del Congrés. L'explicació que va obtenir del seu amic va deixar el David astorat.

Així, doncs, la NSA no només existia, sinó que es considerava que era una de les organitzacions governamentals més influents del món. S'havia dedicat a recopilar dades electròniques d'intel·ligència a escala mundial i a protegir la informació classificada dels EUA durant més de mig segle. Només un tres per cent dels nord-americans estaven al corrent de la seva existència.

—NSA —va bromejar el seu col·lega— vol dir «No Som cap Agència».

Amb una barreja d'aprensió i curiositat, el Becker va acceptar l'oferiment de la misteriosa agència. Va recórrer els seixanta quilòmetres que el separaven de la seu de vuitanta-sis acres on s'hostatjava discretament amagada entre els boscos de les muntanyes de Fort Meade, Maryland. Després de superar una infinitat de controls de seguretat i rebre un passí hologràfic per a visitants amb una validesa de sis hores, el van conduir a unes luxoses dependències destinades a tasques de recerca on li van comunicar que es passaria la tarda proporcionant «ajuda a cegues» a la Divisió de Criptografia: un equip de prodigiosos matemàtics coneguts com els rebentacodis.

Durant la primera hora, els criptògrafs no va semblar que s'haguessin adonat de la presència del Becker. Planaven al voltant d'una immensa taula parlant un llenguatge que el Becker no havia sentit mai. Parlaven de fluxos de xifres, generadors autodecimats, variants motxilla, protocols de coneixement zero i punts

d'unicitat. El Becker observava, sense entendre res. Gargotejaven símbols damunt un paper de gràfiques, estudiaven amb deteniment documents impresos per ordinador i no paraven de fer referències al batibull de text que emetia el projector per damunt dels seus caps.

JHDJA3JKHDMADO/ERTWTJLW+JGJ328
5JHALSFNKHKKHHFAFOHHDFGAF/FJ37WE
OHI9345OS9DJFD2H/HHRTYFHLF89303
95JSPJF2JO890IHJ98YHFIO8OEWRTO3
JOJR845HOROQ+JTOEU4TQEFQE/ /OUJW
O8UYOIH0934JTPWFIAJERO9QU4JR9GU
IVJP\$DUW4H95PE8RTUGVJW3P4E/IKKC
MFFUERHFGVOQ394IKJRMG+UNHVS9OER
IRK/0956Y7UOPOIKIOJP9F876OQWERQI

Finalment, un d'ells va explicar el que el Becker ja havia entès. Aquell batibull era un codi: un «text xifrat», grups de nombres i lletres que representaven paraules encryptades. La tasca dels criptògrafs era estudiar el codi i extreure'n el missatge original, o «text en clar». La NSA havia fet venir el Becker perquè sospitaven que el missatge original estava escrit en xinès mandarí; havia de traduir els símbols a mesura que els criptògrafs els anessin desxifrant.

Durant dues hores el Becker va interpretar un seguit interminable de símbols mandarins. Però cada vegada que els donava una traducció, els criptògrafs movien el cap amb desànim. Segons semblava, el codi no feia sentit. Amb ganes de ser d'ajuda, el Becker els va explicar que tots els caràcters que li havien ensenyat compartien un tret comú: també formaven part del kanji. Automàticament, es va parilitzar l'activitat a la sala. El responsable, un escardalenc fumador en sèrie anomenat Morante, es va tombar cap al Becker amb aire d'incredulitat.

—¿Ens està dient que tots aquests símbols tenen diversos significats?

El Becker va assentir. Els va explicar que el kanji és un sistema d'escriptura japonès basat en símbols xinesos modificats. Els

n'havia estat donat traduccions del mandarí perquè això era el que li havien demanat.

—Per l'amor de Déu —va esbufegar el Morante—. Provem amb el kanji.

Com per art de màgia, tot encaixava.

Els criptògrafs van quedar impressionats, però, tot i així, encara feien treballar el Becker amb els caràcters desordenats.

—És per la seva pròpia seguretat —va dir el Morante—. D'aquesta manera, no sabrà què està traduint.

El Becker va riure. Aleshores, es va adonar que ningú més no reia.

Quan, per fi, van desxifrar el codi, el Becker no tenia ni idea de quins secrets foscos havia ajudat a revelar, però una cosa sí que era segura: a la NSA es prenen la descodificació de missatges en clau molt seriosament; el xec que duia el Becker a la butxaca tenia escrita una quantitat superior al sou d'un mes a la universitat.

De tornada a l'exterior a través de tot aquell laberint de punts de control del passadís principal, un vigilant armat amb un telèfon va bloquejar el camí del Becker.

—Senyor Becker, esperi aquí, si us plau.

—¿Què hi ha? —El Becker no havia previst que la feina es pogués allargar tant i ja feia tard a l'habitual cita de dissabte a la tarda a la pista d'esquaix.

El vigilant va arronsar les espatlles.

—La responsable de Criptografia vol parlar amb vostè. Ja ve cap aquí.

—¿La? —va riure el Becker. Encara no havia vist cap dona a la NSA.

—¿Hi ha cap problema? —va preguntar una veu femenina darrere d'ell.

El Becker es va girar en rodó i, immediatament, va notar com se li encenien les galtes. Va fer un cop d'ull a la identificació que duia penjada a la brusa. La responsable de la Divisió de Criptografia de la NSA no només era una dona, sinó, a més, una dona atractiva.

—No —va quequejar el Becker—. Només...

—Susan Fletcher. —La dona va somriure al mateix temps que li allargava una mà esvelta.

El Becker la va estrènyer.

—David Becker.

—Felicitats, senyor Becker. He sentit que avui ha fet una bona feina. ¿Li fa res que en parlem una mica?

El Becker va dubtar.

—De fet, ara mateix tinc una mica de pressa.

Va preguntar perquè rebutjar una invitació de l'agència d'intel·ligència més important del món no fos una ximpleria, però el partit d'esquaix començava en tres quarts i havia de cuidar la seva reputació: el David Becker mai no feia tard a un partit d'esquaix..., a classe, potser, però mai a un partit.

—Seré breu —va somriure la Susan Fletcher—. Per aquí, si us plau.

Deu minuts més tard, el Becker era a la cantina de la NSA gaudint d'una magdalena i un suc de nabiu amb l'encantadora responsable de Criptografia de la NSA, la Susan Fletcher. El David de seguida va tenir clar que l'elevat càrrec que ocupava aquella dona de trenta-vuit anys no era xamba: era una de les dones més intel·ligents que havia conegut. Mentre xerraven de codis i el desxiframent de codis, el Becker es va adonar que havia de fer veritables esforços per estar a l'alçada d'ella: una experiència nova i excitant per a ell.

Una hora més tard, després que el Becker hagués deixat córrer el partit d'esquaix i la Susan hagués ignorat descaradament tres missatges de l'intercomunicador, no van tenir més remei que riure. Eren dues ments espantosament analítiques, suposadament immunes als engegaments irracionals, però que, sense saber com, mentre seien allà, parlant de morfologia lingüística i generadors numèrics pseudoaleatoris, se sentien com un parell d'adolescents; tot era de color de rosa.

La Susan no va aclarir mai el veritable motiu pel qual havia volgut xerrar amb el David Becker: li volia oferir una feina de prova a la Divisió de Criptografia Asiàtica. Li va quedar prou clar, pel fervor amb què el jove professor parlava de la docència, que mai no deixaria la universitat. La Susan, per tant, va decidir no fer malbé el moment parlant d'assumptes de feina. Se sentia un altre cop com una col·legiala; res no ho espatllaria. I res no ho va espatllar.

El festeig va ser lent i romàntic: fugides plegats cada vegada que els ho permetien les seves agendes, llargues passejades pel campus de Georgetown, cafès amb llet ben entrada la nit al Merlutti i, de tant en tant, alguna conferència o concert. La Susan es va adonar que reia més sovint del que mai li hauria semblat possible. Semblava que no hi havia res que el David no pogués transformar en una broma. Era un alliberament agradable de la tasca absorbent que desenvolupava a la NSA.

Una tarda fresca de tardor, mentre seien a les graderies assolellades mirant com el Rutgers clavava una bona pallissa a l'equip de Georgetown, la Susan va bromejar:

—¿Quin esport vas dir que practiques? ¿Esplaix?

El Becker va rondinar:

—És com el *zucchini* —va explicar—, però la pista és més petita.

La Susan li va clavar una empenta.

L'ala esquerra del Georgetown va enviar un xut de córner a fora del camp i entre el públic es va enlairar una gran ovació. Els defenses van recular corrent pel camp.

—¿I tu? —va preguntar el Becker—. ¿Practiques algun esport?

—Sóc cinturó negre en màquines de pujar escales.

El Becker es va encongir.

—M'estimo més els esports on es pot guanyar.

La Susan va somriure.

—T'agrada guanyar, ¿oi que sí?

El millor defensa del Georgetown va bloquejar una passada de l'altre equip i les grades van vibrar amb crits d'alegria. La Susan es va inclinar i va xiuxiuejar a l'orella del David.

—Doctor.

Ell es va tombar cap a ella i se la va quedar mirant, desconcertat.

—Doctor —va repetir—. Digui el primer que li passi pel cap.

El Becker es va quedar dubtós.

—¿Associacions de paraules?

—Procediment estàndard de la NSA. Necessito saber amb qui vaig. —Se'l va quedar mirant amb posat sever—. Doctor.

El Becker va arronsar les espatlles.
 —Buff.
 La Susan va arrufar les celles.
 —Molt bé, prova amb això... «cuina».
 No va dubtar:
 —Habitació.
 La Susan va alçar les celles formant un arc.
 —Molt bé, què me'n dius de... «gat».
 —Budells —va etzibar el Becker.
 —¿Budells?
 —Sí. Budells de gat. Els fils que fan servir els camps per a les seves raquetes d'esquaix.
 —Encantador —va remugar ella.
 —¿Diagnosi? —va demanar el Becker.
 La Susan va reflexionar uns segons.
 —Ets un contrincant d'esquaix infantil i sexualment frustrat.
 El Becker va arronsar-se.
 —Sona bé.

Les coses van continuar igual durant setmanes. Mentre prenia les postres de sopars que s'allargaven tota la nit, el Becker no parava d'assetjar-la amb preguntes.

¿On havia estudiat matemàtiques?

¿Com havia arribat a la NSA?

¿Com s'havia tornat tan encisadora?

Amb les galtes enceses, la Susan va haver d'admetre que havia trigat a fer-se una noieta. Llargaruda, maldestra i amb aparells d'ortodòncia al final de l'adolescència, la tieta Clara li havia dit una vegada que Déu havia compensat la seva poca gràcia amb un bon cervell. Una explicació un xic prematura, va pensar el Becker.

La Susan li va explicar que el seu interès per la criptografia s'havia desvetllat durant els primers anys a l'institut. El president del club d'informàtica, un imponent alumne de vuitè anomenat Frank Gutmann, li va dedicar un poema d'amor i el va xifrar amb un patró de substitució amb números. La Susan li va suplicar que

li digués què hi posava. El Frank, coquetejant, s'hi va resistir. La Susan es va endur a casa el missatge xifrat i es va quedar tota la nit amb una llanterna sota els llençols fins que va esbrinar el secret: cada número representava una lletra. Amb molta cura va desxifrar el codi i va veure meravellada com els dígit, aparentment aleatoris, es transformaven en un poema bonic. En aquell mateix moment va saber que s'havia enamorat: els codis i criptogrames serien la seva vida.

Gairebé vint anys més tard, després de finalitzar un màster en matemàtiques a la Johns Hopkins i estudiar teoria numèrica gràcies a una beca íntegra del MIT, va presentar la tesi doctoral, *Mètodes criptogràfics, protocols i algoritmes per a aplicacions manuals*. Segons sembla, el seu tutor no va ser l'únic que la va llegir; poc després, la Susan va rebre una trucada i un bitllet d'avió de part de la NSA.

Totes les persones relacionades amb el món de la criptografia coneixen la NSA: la llar de les ments més ben dotades en criptografia del planeta. Cada primavera, quan les empreses del sector privat planaven sobre la darrera fornada de cervellets per oferir-los sous astronòmics i opcions d'accions, la NSA observava amb molt deteniment, triava els seus objectius i, tot seguit, tan sols havia d'aparèixer en escena i doblar la millor oferta. Allò que la NSA volia, la NSA ho comprava. Tremolant davant la perspectiva, la Susan va volar fins a l'aeroport internacional Dulles de Washington, on l'esperava un xofer de la NSA que la va acompanyar ràpidament fins a Fort Meade.

Aquell any hi havia quaranta persones més que havien rebut aquella mateixa trucada. Amb vint-i-vuit anys, la Susan era la més jove. També era l'única dona. Finalment, la visita va resultar més un ben intencionat exercici de relacions públiques i una allau de proves d'intel·ligència que no pas una sessió informativa. Durant la setmana que va seguir, la Susan i sis persones més van tornar a rebre una invitació. Tot i que amb certes reticències, la Susan hi va tornar. Immediatament van separar el grup. Se'ls va sotmetre a proves individuals amb el detector de mentides, indagacions sobre el seu entorn, anàlisis de cal·ligrafia i interminables hores d'entrevistes, inclosos interrogatoris enregistrats sobre la

seva orientació i pràctiques sexuals. Quan l'entrevistador va preguntar a la Susan si mai havia mantingut relacions sexuals amb animals, una mica més i marxa, però, sense saber ben bé per què, tot allò la tenia intrigada: la perspectiva de treballar amb les darreres innovacions en teoria de codis, accedir al «palau dels enigmes», i esdevenir un membre del club més selecte del món, l'Agència Nacional de Seguretat.

El Becker seia fascinat per les seves històries:

—¿De debò et van preguntar si havies mantingut relacions sexuals amb animals?

La Susan es va arronsar.

—Part de la verificació rutinària d'antecedents.

—Bé... —el Becker va fer un esforç per no somriure—. ¿I què vas dir?

Ella li va clavar un cop de peu per sota la taula.

—Els vaig dir que no! —Aleshores va afegir—: I fins ahir a la nit, era cert.

Als ulls de la Susan, el David era el més semblant a la perfecció que mai no hauria pogut imaginar. Tan sols tenia una qualitat desafortunada: cada vegada que sortien, insistia a fer-se càrrec del compte. La Susan odiava veure'l deixar damunt la taula del sopar per a dos el sou d'un dia sencer, però el Becker era tossut. La Susan va aprendre a no protestar, però, tot i així, li molestava. «Guanyo més diners dels que em puc gastar», pensava. «Hauria de pagar jo».

Tanmateix, la Susan va decidir que, a banda del sentit de cavallerositat passat de moda del David, era ideal. Era compassiu, intel·ligent, divertit i, el millor de tot, sentia un interès sincer per la seva feina. Tant si era en el transcurs de viatges a l'Smithsonian, o de sortides en bicicleta o cremant espaguetis a la cuina de la Susan, el David mai no es cansava de preguntar. La Susan responia tot el que sabia i va donar al David una visió general, sense entrar en gaires detalls, del que era l'Agència Nacional de Seguretat. Tot el que li explicava tenia el David captivat.

Fundada pel president Truman a les 12.00 del migdia del 4

de novembre de 1952, la NSA havia estat l'organisme d'intel·ligència més clandestí del món durant gairebé cinquanta anys. La doctrina fundacional de la NSA, de set pàgines, exposava uns objectius molt concrets: protegir les comunicacions del Govern dels EUA i interceptar les comunicacions de poders exteriors.

La teulada de l'edifici principal d'operacions de la NSA estava atapeïda amb més de cinc-centes antenes, inclosos dos immensos *radoms* que semblaven pilotes de golf gegants. L'edifici en si era paquidèrmic: més de seixanta mil metres quadrats, dos cops l'extensió de la seu de la CIA. A l'interior vint-i-quatre mil metres de cable telefònic, i més de vint mil metres de finestres hermèticament tancades.

La Susan havia parlat al David de COMINT, la divisió de coneixement global de l'agència: una aclaparadora acumulació de punts d'escolta, satèl·lits, espies i línies intervingudes a tot el món. Cada dia s'interceptaven milers de comunicats i converses, i tots ells es remetien després als analistes de la NSA per tal que els desxifressin. L'FBI, la CIA i els assessors de política exterior dels EUA, tots ells depenien de la intel·ligència de la NSA per prendre decisions.

El Becker estava hipnotitzat.

—¿I desxifrar codis? ¿On encaixes en tot això?

La Susan va explicar-li que les transmissions que interceptaven sovint eren emeses per governs perillosos, faccions hostils i grups terroristes, molts dels quals es trobaven dins les fronteres dels EUA. Sovint les seves comunicacions estaven codificades per raons de seguretat per si el missatge acabava en les mans equivocades: cosa que, gràcies a COMINT, solia passar. La Susan va explicar al David que la seva feina consistia a estudiar els codis, desxifrar-los a mà i proporcionar a la NSA els missatges desxifrats. Tot això no era del tot cert.

La Susan va sentir un pessic de culpabilitat per enganyar el seu nou amor, però no tenia elecció. Uns anys enrere, aquesta explicació hauria estat del tot certa, però les coses havien canviat a la NSA. L'univers sencer de la criptografia havia canviat. Les noves obligacions de la Susan eren secretes, fins i tot per a molts dels nivells de poder més alts.

—Codis —va murmurar el Becker amb fascinació—. ¿Com saps per on començar? Vull dir..., ¿com trobes la clau?

La Susan va somriure:

—Tu, de totes les persones, ho hauries de saber. És com estudiar un idioma estranger. Al principi, el text sembla un galimaties, però a mesura que vas aprenent les normes que en defineixen l'estructura, pots començar a extreure'n un significat.

El Becker va assentir impressionat. Volia saber-ne més.

Fent servir els tovallons del Merlutti i els programes de concerts com a pissarra, va preparar-se per impartir un curset accelerat de criptografia al seu captivador nou pedagog. Va començar amb el patró de codificació del «quadrat perfecte» de Juli Cèsar.

Aquest cèsar, li va explicar, va ser el primer escriptor de missatges xifrats de la història. Quan els seus missatgers a peu van començar a patir emboscades per robar-los els comunicats secrets, va idear un rudimentari mètode per encriptar les seves instruccions. Redistribuïa el text dels missatges de tal manera que la correspondència semblava ser una colla de bajanades. Per descomptat, no ho era. Tots els missatges tenien un recompte de caràcters que era un quadrat perfecte (setze, vint-i-cinc, cent) en funció del que hagués de dir el cèsar. En secret, feia saber als seus oficials que, quan rebessin un missatge que no fes sentit, havien de traslladar el text a una graella de quadrats. En fer-ho, si llegien de dalt a baix, apareixeria un missatge ocult, com per art de màgia.

Amb el temps, la idea que havia tingut Juli Cèsar de redistribuir el text va ser imitada per altres i reelaborada fins que cada vegada va ser més difícil de descobrir. El clímax de l'encriptació no informàtica va arribar durant la Segona Guerra Mundial. Els nazis van construir una desconcertant màquina d'encriptació que van anomenar Enigma. L'aparell recordava una màquina d'escriure antiga, tenia uns rotors amb enclavaments de llautó que giraven seguint enrevessades seqüències i que imprimien sobre la pàgina un text força clar disposat en desconcertants agrupacions de lletres. El receptor només podia desxifrar el text si tenia una altra màquina Enigma, amb exactament el mateix calibratge.

El Becker escoltava bocabadat. El mestre ara era estudiant.

Una nit, en una representació a la universitat d'*El trencanous*, la Susan va donar al David el primer jeroglífic bàsic per desxifrar. Va estar capficat durant tot el descans amb el bolígraf a la mà, absort en el missatge de vint-i-cinc lletres:

DRSHB BNMSDMSZ CD BNMDHWDQ-SD

Al final, just quan s'esmoreïa la llum per donar pas a la segona meitat, el va trobar. La Susan, per fer el codi, només havia substituït cada lletra del missatge per la seva immediata precedent a l'abecedari. Per desxifrar el codi, el Becker només va haver d'avançar una posició a la següent lletra de l'abecedari (la «A» era la «B», la «B» era la «C», etc.). Ràpidament havia fet les substitucions següents. Mai no havia imaginat que quatre paraules tan simples el poguessin fer tan feliç:

ESTIC CONTENTA DE CONÈIXER-TE

Ràpidament va gargotejar la resposta i l'hi va allargar:

IN SZLAD

En llegir-ho, la Susan va somriure.

El Becker va riure: tenia trenta-cinc anys i el cor no parava de fer-li bots. Mai a la vida no s'havia sentit tan atret per una dona. Els delicats trets europeus i l'agradable mirada bruna de la Susan li feien pensar en un anunci d'Estée Lauder. Si el seu cos havia estat llargarut i maldestre quan era adolescent, ara ja no ho era. En algun punt del camí havia desenvolupat una gràcia de ballarina: esvelta i alta, amb pits rodons i fermes i un abdomen perfectament pla. El David solia fer broma dient que era la primera model de banyadors que havia conegut amb un doctorat en matemàtica aplicada i teoria numèrica. A mesura que passaven els mesos, tots dos van començar a sospitar que potser havien trobat una cosa que podria durar tota la vida.

Feia gairebé dos anys que estaven junts quan, de cop i volta, el David li va proposar matrimoni. Va ser durant una excursió de cap de setmana a les Smoky Mountains. Jeien damunt d'un gran llit amb dossier a l'Stone Manor. No tenia cap anell a mà: li va sortir així. Això era el que més li agradava d'ell: era terriblement espontani. Ella li va fer un petó interminable i apassionat. Ell la va rodejar amb els braços i li va fer lliscar a terra la camisa de dormir.

—Acceptaré això com un sí —va dir, i van fer l'amor tota la nit al costat de la llar de foc.

Aquell capvespre màgic havia estat sis mesos enrere: abans de l'inesperat ascens del David a president del Departament de Llengües Modernes. Des d'aquell moment, la seva relació havia anat com una seda.